

HUNA

Jaguaarin tytär

Mauno Pesonen

HUNA,
jaguaarin tytär

Mauno Pesonen

HUNA,
jaguaarin tytär

2020 Mauno Pesonen

Kustantaja: BoD-Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD-Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-803-508-4

Sinä päivänä, kun isäni kuoli, päätin, että minusta kasvaa vahva,
viisas ja voittamaton ihminen.
Mustan jaguaarin kaltainen.
Minut koulutettiin oppimaan monia taitoja.
Opin taekwondon upeuden, kehon hallinnan voiman,
keskittymisen todellisuuden, meditoinnin.
Aloin ymmärtää mitä tarkoittaa viisaus.
Mutta vasta sinä päivänä, kun minut
uhrattiin kuolemaan,
ymmärsin
kuinka paljon rakastin elämää.

1.

Tulivuoren rinteessä, tiheän puuryhmän ja kiviröykkiön suojassa hänen edessään on vajaan metrin pituinen soikea musta aukko. Neljä vahvaa miestä, saattajat, ovat kuljettaneet sidottua uhriaan kauan, pitäneet tiukasti otteessaan vuoren vaikeassa maastossa. Nyt saattajat ovat raivanneet huolellisesti naamiodun aukon esiin, siirtäneet oksista kyhätyn suojakannen päältä kivilohkareet sivuun. Vihdoin liina on otettu pois hänen silmiltään, ranteisiin on jätetty vielä side. Paeta ei voi. Hän näkee, että musta aukko piileskelee jyrkässä rinteessä, tiuhan puuryhmän ja kivipaasien kätkemässä katveessa. Pimeyden keskellä, öljylyhtyjen ja kuun niukassa valossa miehet ryhtyvät merkitsemään sormillaan uhrin otsaan, poskipäihin ja ohimoihin neljän ilmansuunnan tunnusvärit, punaisen, mustan, keltaisen ja valkoisen. Nenä saa lopuksi vihreän värin symboloimaan uutta kasvua ja elämää, kuoleman jälkeistä toivoa.

Miehet ovat outoja, vieraita, hän ei ole nähnyt ketään heistä aikaisemmin; kaksi pienempää, kaksi isokokoista, joista yhdellä erittäin lyhyeksi leikattu tukka. Maya-intiaanien räikeitä, perinteisiä ornamentteja on tatuoitu heidän surullisen näköisiin kasvoihinsa. Miesten vakavat ilmeet ovat kivettyneitä ja ankaria. Miesten kurkusta alkaa kohota hiljainen matala ja synkkä kuolemaa enteilevä, korahteleva murina. Uhri asetetaan aukon eteen ja miehet ryhtymään seisomaan uhrikaivon eri puolille, neljään ilmansuuntaan.

On täysikuun aika – keskiyön hetki on juuri koittamassa. Tuulenpuuskat heräilevät ja Huna ehtii nähdä puiden runkojen välistä kuinka kuun hopeinen silta kuvastuu järven vedessä kaukana heidän alapuolellaan.

Vanhin, lyhyttukkainen ja isokokoisin, ryhtyy puhumaan, kohdistaa sanansa mustalle kaivon aukolle:

– Kuule minua Xibalba, manalan jumala. Nyt annan toisen kaksosista sinulle, elävän uhrin noudattaen tarkasti määräystäsi. Uhria vastaan lupasit minulle vastauksen.

Mies vaikenee, kääntyy kohti uhriaan ja jatkaa puhettaan.

– Huna, jaguaarin tytär. Manalan jumala valitsi sinut. Mene ja kuuntele tarkkaan. Odotamme vastausta neljä päivää. Viidentenä yönä, tasan keskiyöllä, palaamme tänne kuulemaan mitä Xibalba käskää sinun henkesi minulle kertomaan. Mene!

Huna hyppää, puristaa käsivarsiaan ja sidottuja ranteita tiukasti vartaloon vasten. Pudotus on pitkä – ja kylmä vesi ottaa hänet vastaan. Kaivo on niin syvä, että pohjaa ei tunnu. Hän pystyy pidättämään hengitystään tarvittaessa kuusi minuuttia.

”Tiesin, että kuolemani aika ei ollut vielä”, hän ajattelee, kun nousee pintaan – ja tuntee karheen kiven hipaisevan käsi-varttaan.

2.

Hunan kaksoissisar, Huni, on valmistautumassa joka-aamuiselle juoksulenkillään, vilkaisee kelloaan, joka on tasan yhdeksän. Hän hymähtää itsekseen huomattaessaan, että Panajachelissa, siskon kotikaupungissa on vasta keskiyö.

Juuri sillä hetkellä hän kokee putoamisen tunteen, joka kuitenkin lievenee pian, ja hän ryhtyy pukeutumaan joustavaan juoksupukuunsa, solmii jalkaansa uudet tossut, jotka hän sai isältään lahjaksi aamulla. Tänään Huni täyttää kahdeksantoista vuotta – ja niin tietysti siskokin.

– Lähden lenkille, menen testaamaan nämä uudet tossut, hän huikkaa isälleen, joka on vielä kotona.

– Nauti juoksusta, ota rennosti, vastaa isä. – Minulla on yksi lyhyt kokous iltapäivällä yliopistolla. Juhlitaan sitten, kun palaan sieltä.

Huni päättää juosta vakiolenkkinsä: reitin, joka suuntaa Pohjoisrantaan, sieltä Tervasaaren ympäri, vesibussilaitureiden kautta Siltavuorenrantaan, edelleen Kaisaniemen puistoon saakka, kiertää sitten vielä koko puiston. Hän lähtee paluureitille Unioninkatua pitkin. Senaatintorin avaruuden ja Ritarihuoneen pienen puistikon kautta on luontevaa palata kotiin. Putoamisen tunne jätti levottomuuden alitajuntaan, juokseminen helpottaa, mutta tunteen jälkikaiku ei suostu poistumaan.

Kimmo ja Timo, ”Kim ja Tim”, Kajanderin veljekset, ovat myös aikaisin liikkeellä. Veljekset, joiden olemus on kuin eri planeetalta. Tim on yli vuoden vanhempi, solakkavartaloineen komistus, sinisten silmien katse on tutkiva ja tarkka, pitkä vaaleanruskea tukka pyrkii jatkuvasti valahtamaan silmille, hän siirtää hiuksiaan sivuun vähän väliä ja heilauttaa päätään samalla. Hänen suorasta ryhdistä syntyy koppava, ylpeä vaikutelma. Hän on kauppakorkean miehiä, uskoo enemmän teoriaan kuin käytäntöön, pitää itseään Kimiä fiksumpana ja ajattelee, että Kim ei pärjää ilman hänen terävään älyynsä perustuvia neuvojaan.

Kimmo on tummatukkainen, harteikas, vahva ja lupsakka nallekarhumainen symppistyyppi, käytännönläheisempi kuin veljensä. Hänen silmiensä viisas katse loistaa kirkkaana, mutta syvällä niiden tummissa lähteissä asustavat myös hänen äitinsä valencialaisen verenperinnön tuliset välähdykset, jotka sulavat lempeyteen ja myötätuntoiseen luonteeseen.

Hän uskoo vahvasti, toisin kuin veljensä, enemmän intuitioon ja luovan ajattelun mahdollisuuksiin ja harrastaa voimaa vaativia liikuntalajeja. Hän on juuri saavuttanut 3. Danin mustan vyön tason taekwondossa, jonka hän aloitti jo nuorena, 12-vuotiaana, kun kyllästyi uintiharrastukseen – ei löytänyt siitä enää tarpeeksi haastetta. Tosin uimataidoista on ollut hyötyä, kun hän halusi oppia laitesukellusta päästäkseen tutkimaan vanhoja hylkyjä, joita kaverit olivat löytäneet Söderskärin majakan läheisyydestä.

Hän ei pidä lainkaan veljensä alistavista, määräilevistä otteista eikä tietynlaisesta näkymättömästä vähättelystä, mikä on ollut luultavasti yhtenä syynä budoharrastuksen aloittamiseen. Se ei kuitenkaan ole muuttanut Timin suhtautumista lainkaan, vähättelevä asenne näyttää olevan pysyvää laatua. ”Minun on tehtävä jotain tälle alistamiselle, se ei ole hyväksi. Pitäisi pystyä irtautumaan, muuttaa vaikka jonnekin muualle,” Kim on alkanut ajatella.

He asuvat edelleen isänsä kodissa. Molemmilla on omat huoneensa, ei ole kiirettä eikä tarvetta muuttaa omiin asuntoihin, isän suvun vanhassa perintöhuoneistossa on tilaa turhankin paljon. Kim on huomannut, että se on tavallaan kuin seitti, josta on vaikea pyristellä irti. He tietävät tottakai, että ovat syntyneet hyväosaisina, mikä onkin aiheuttanut erikoisen ongelman, tai pikemminkin häiriön, jonka he molemmat ovat tunnistaneet - se liittyy naisiin. Kysymys ei ole siitä, etteivätkö naiset ole heistä kiinnostuneet, vaan asia on juuri päinvastoin. Varakkaat, komeat nuoret miehet kiinnostavat. Ongelman ydin on tietää ja tunnistaa kiinnostuksen aitous, ja se on alkanut osoittautua vaikeaksi. Joka kerta tunteiden taustalle nousee isän varjo, kysymys siitä kuinka suuri isän kuuluisuuden ja perheen varakkuuden paino on? Siksi kummallekaan nuorukaisista ei ole syntynyt vielääkään vakavasti otettavaa parisuhdetta – ei edes Timille, josta naiset ovat lähes aina kiinnostuneempia kuin Kimistä.

Veljekset kävivät saattamassa kaverinsa aamujunalle, ovat palaamassa Senaatintorin poikki Pohjoisrantaan päin, kotiaan kohti. Valtioneuvoston linnan kulmalla Aleksanterinkadun puolella heidän ohitseen hölkkää kevyesti ja kimmoisasti kuin gaselli juoksuasuun pukeutunut nuori mustatukkainen nainen, jonka pitkä sysimusta ponnari heilahtelee puolelta toiselle juoksun rytmittämänä. Pojat katsovat ihailen pienikokoisen naisen notkeaa urheilullista vartaloa ja vaivattoman näköistä menoa.

Nainen on juuri kääntymässä Ritarihuoneen puistikkaan, kun samalla hetkellä talon kulman takaa syöksyy pyöräilijä aivan liian kovalla vauhdilla. Juoksija yrittää väistää välttääkseen törmäyksen, horjahtaa talon nurkkaa vasten, kaatuu ja hänen käsivartensa osuu talon karheaan kivijalkaan. Pyöräilijä kiihdyttää vauhtiaan kadun poikki, ei katso taakseen, vaan painaa päänsä alas, pakenee Helenankadulle. Kim liikahtaa pakenijan suuntaan, mutta Tim tarttuu hänen käsivarteensa.

– Antaa olla, ei maksa vaivaa.

Pojat ryntäävät nopeasti naisen luo, eivät edes ehdi nähdä pakenijaa tarkemmin – on tärkeämpää katsoa kuinka naiselle kävi.

Nainen on ehtinyt nousta istumaan, tunnustelee varoen kä-sivarttaan, verta tarttuu hänen sormiinsa.

– Carajo, mikä idiootti! hän kiroaa.

– Voidaanko auttaa? ehättää Kim kysymään ja ojentaa valkoisen nenäliinan taskustaan.

– E... en... tiedä, sanoo nainen, ottaa vastaan nenäliinan. – Kiitos.

Hän yrittää nousta ylös, mutta se näyttää vaikealta.

– Nilkkani taisi nyrjähtää, toteaa nainen.

– No niin, siis autetaan.

– Kiitos, nainen ähkäisee.

– Minä olen Kimmo, esittäytyy nenäliinan ojentanut nuorukainen. – Ja tässä on Tim.

– Isadora, Isa, Huni, sanoo nainen. Kim hätkähtää, kun kohtaa naisen suurten tummien silmien katseen – se on tulinen ja vihainen kuin hyökkäävän villipedon katse. Mutta siinä on muutakin – siinä on kummallista lumovoimaa, avoimuutta ja ahdistusta yhtä aikaa. Hän aistii naisesta säteilevän erikoisen sisäisen arvokkuuden – häkellyttävä yhdistelmä Kimin mielestä. Naisen kasvot ovat kauniit, erikoisen voimakkaat, säännölliset veistokselliset piirteet, vaalean pronssinvärisen iho – ei ole suomalainen tämä kaunotar, pikemminkin on kuin intiaani.

Kim pyyhkii Isan käteen tarttuneen verijäljen liinaansa ja solmii sen sitten kyynärtaipeen naarmun suojaksi. Nainen kiittää taas, ottaa tukea Kimin käsivarresta, tunnustelee toisella kädellä nilkkaansa. Se on ilmeisesti venähtänyt, kävely on vaikeaa.

– Jos sulle sopii, niin saatamme sinut, voit ottaa meistä tukea, sanoo Tim ritarillisesti. – Onko kotisi lähellä?

– Onhan se tuossa Rauhankadulla, ei sinne ole enää pitkä matka. Helveti, millaisia idiootteja, Isadora manailee vieläkin.

– Onneksi täällä näyttää olevan herrasmiehiä, hän sitten naurahtaa ja ääntää melkein virheettömästi, vaikka latinalainen aksentti soinnahtaa fonetiikassa ja ”carajo” lipsahti aluksi.

– Jotkut pyöräilijät ajavat kuin hullut, vakuuttaa Kim.

Isadoran katse on syöpinnyt syvälle hänen tajuntaansa. Kim ravistaa päätään, katseen polte ja lumovoima ei katoa, onhan merkillistä. Tuntuu aivan kuin osa hänestä olisi poissa, tarttunut kiinni johonkin. Hän yrittää tavoittaa Isadoran katsetta uudelleen, mutta nainen keskittyy katsomaan eteensä. Hänelle kelpaa apu, nilkka ei suostu varaamaan. Isa ottaa tukea poikien hartioista ja pojat kannattelevat vyötäröltä. Kim tuntee Isan selän ja kylkien treenatut tiukat lihakset, nainen on pelkkää terästä, mutta silti hänessä on siroa pehmeiden viehätystä.

Kolmikko kulkee Ritarikatua, pienen puustikon reunaa ensin, sitten pari seuraavaa korttelia ja edessä on Rauhankatu ja todella komean jugendlinnan julkisivu, jonka jyrkän pääoven eteen pysähdytään. Oven vieressä on jonkun lähetystön värikäs nimikilpi.

– Saatamme sinut tietenkin perille saakka, sanoo Tim. – Haluamme tietää, että pääset varmasti kotiin asti – ja käsivartesi täytyy paikata.

– Olkoon menneeksi, tulkaa vaan, isä on varmaan vielä kotona, suostuu Isa.

Portaikko on loistelasia, mutta tummat puupanelit tekevät sen pimeäksi, eivätkä upeat koristeelliset leikkaukset pääse esiin niinkuin ne ansaitsisivat. Portaikon viisteosien maalauksiin valo osuu sentään vähän paremmin. Veräjähissi, toinen kerros, kiitos.

Kim painaa ovikellon summeria.

Isan isä kiiruhtaa vastaan, avaamaan oven. Hän on pitkä ja solakka, tummatukkainen, teräväkatseinen ja karismaattinen ko-meaa mies.

– Sinäh... mi... mitä on tapahtunut?

Hän perääntyy ja katsoo yllättyneenä saattuetta.

– Isa rakas, oletko loukannut itsesi?

– Ei mitään hätää, isä. – Hullu pyöräilijä vain yritti ajaa päälleni. Tässä ovat Kim ja Tim, he auttoivat, kuten huomaat.

– Kimmo ja Timo, täydentää Tim. – Olemme Kajanderin veljekset tuosta läheltä, Pohjoisrannasta.

– Tuokaa hänet sohvalle niin tutkitaan vauriot. Minä olen tohtori Carlo Estepano, Isadoran, Hunin isäpuoli.

– Lääkekaappi on kylpyhuoneessa, käyn hakemassa sieltä laastaria kyynärvarteesi, hän sanoo. – Pojat, odottakaa siinä jos sopii, älkää menkö minnekään.

– Ehkä myös idealsidettä, nilkka on varmaan nyrjähtänyt, sanoo Tim.

– Hyvä on, tuodaan, tottakai.

Kim kohtaa uudelleen Isan katseen, he tuijottavat hetken toisiaan. Lumous, outo onnen tunne ei haihdu, vaan vahvistuu Kimin aivoissa, Isa vaistoa sen ja hän antaa katseensa väistyä. Kimissä on herännyt suorastaan huumaava ihastumisen tunne. Hänestä tuntuu, että hän on tavannut ainutlaatuisen ihmisen.

Herra Estepano palaa kylpyhuoneesta, desinfioi naarmut ja ryhtyy kiinnittämään laastaria.

– Miltä nilkka tuntuu? hän kysyy ja vastaa itse. – Näyttää siltä, että tukiside riittää, turvotusta ei juurikaan ole.

– Älä laita vielä sitä sidettä, minun pitää käydä suihkussa ensin, minähän olen aivan hikininen, jarruttelee Isa.

– Haluatteko jotain juotavaa? kysyy isä.

– Lasi vettä maistuisi, kiitos, sanovat pojat yhteen ääneen aivan kuin lausetta olisi harjoiteltu.

Carlo Estepano hakee vesikarahvin ja juomalasit kaikille, istuu hetken hiljaa ja punnitsee sanojaan, kunnes päättää ottaa pojat mukaan tietoon, jonka hän kertoo Isalle:

– Meillä on ilmeisesti suurempikin huoli. Äitisi soitti sillä välin, kun olit lenkillä. Hän ei saa unta, hän on niin huolissaan. Huna oli lähtenyt aamupäivällä käväisemään pikaisesti torilla, unohti puhelimensa kotiin, eikä hänestä ole kuulunut mitään sen jälkeen, hän ei ole tullut yöksi kotiin, vaikka hänen olisi pitänyt tietenkin tulla ja kello on siellä jo puoli yksi yöllä. Äitisi pelkää nyt, että siskollesi on tapahtunut eilen jotain vakavaa. Pelkoon on aihetta, kaksoset täyttävät juuri tänään kahdeksantoista vuotta.

3.

CIA:n valvontaosasto C:n päällikkö on kutsunut huoneeseensa agentti ”Toron”.

– Saimme vihjeen, että arkaluontoisia elementtejä olisi tutkittu Washingtonin Kansallisarkistossa. Mene ja selvitä kuka on henkilö, joka on kiinnostanut vuoden 1946 arkistoista, niistä muistiinpanoista, jotka liittyvät Guatemalan kokeisiin. Tapaus koskee lääkkeiden testaamista, juttua, joka olisi pitänyt hävittää, mutta siellä ne vaan tuntuvat olevan tallessa. Me emme voi niitä poistaa, selvität vaan kuka on tutkinut ja miksi. Ilmoitat heti minulle. Arkistonhoitaja tietää, että tulet keskustelemaan ja hän antaa kaiken apunsa, ota sieltä mukaasi videotallenteet, meidän on tunnistettava henkilö, joka papereita tutki.

– Ok, pomo. Selvitän asian, otan kopiot ja ilmoitan tiedot sinulle.

Parin viikon kuluttua agentti Toro raportoi.

– Henkilön nimi on Kiia Johnson, ammatti psykiatrian tohtori. Hän on käynyt kirjautumassa arkistoon useita kertoja aikaisemminkin tehdessään tohtorinväitöskirjaansa, mutta palasi uudestaan huomattuaan Guatemala-dokumentit. Vaikutteita emme tietenkään tiedä vielä, mutta huonolta näyttää. Valvontakameroiden kuvista voimme nähdä, että hän valokuvaa dokumentit, koska paperikopioita niistä ei ole lupa ottaa. Jos hän halusi tehdä sen salaa, niin miksi hän hoiti kuvaamisen niin, että hänet voidaan helposti tunnistaa? kysyn vaan.

– Dokumentteja ei saa kopioida, niin eihän niitä silloin saa myöskään kuvata. Miksei kukaan estänyt?

– Kukaan ei varmaan edes huomannut. Miksi ne olisivat vahtineet tutkijaa? Hän sai kuvata kaikessa rauhassa. Outoa, että hän ei edes peitellet tekoaan.

– Näyttää siltä, että hän haluaakin meidän tietävän, arvioi päällikkö.

– Siltä näyttää. Mitäs nyt tehdään? Tutkin jo naisen taustat. Hän on erittäin vaikutusvaltaisen elokuva-alalla työskentelevän perheen tytär, arvostettu henkilö, häntä meidän ei kannata aliarvioida.

– Jos hän aikoo julkaista tiedot, on vaikea arvioida miten iso haloo siitä nousee tai ei nouse. Sekin on mahdollista, että ketään ei kiinnosta. Mahtaako kukaan enää uskoa ikivanhoihin dokumentteihin? Onko niillä tarpeeksi todistusvoimaa? Meidän ei kannata vielä hermostuttaa poliitikkoja tarpeettomasti tässä vaiheessa, sotkevat vain asiat.

– Sitäpaitsi, jos hän haluaa ne tiedot julkaista niin hän olisi voinut jo tehdä sen. Nyt on ehtinyt kulua kolme viikkoa eikä mitään ole ollut julkisuudessa. Emme ryhdy ainakaan nyt muihin toimenpiteisiin, seuraamme vain toistaiseksi hänen toimiaan ja liikkumistaan. Kuvien takavarikointi on myös turhaa, noin älykäs ihminen osaa varautua sellaiseen, ja on aivan varmasti jo pannut ne talteen turvalliseen paikkaan. Siksi hän halusi meidän näkevän kuvaamisen. Helvetti vieköön, meillä ei ole aseita tällaiseen. Fyysinen seuranta on ainoa tapa, jota voimme käyttää – ja kuuntelu tarvittaessa.

– Seuraamme, asia on selvä, pomo, kuittaa Toro.

HUNA

jaguaarin tytär

kö itse ottamaan haasteen vastaan.

**Maya-kuningas Ahaubal kyllästyy kansansa
verisiin taistelupeleihin liki 2000 vuotta sitten.**

**Hän käynnistää kirjoitukset,
jotka hän haluaa julki vasta silloin,
kun maya-kalenteri päättyy, vuonna 2012.**

Samana vuonna maya-kaksonen

Huna täyttää 18 vuotta.

Siksi hänet asetetaan tulikokeeseen.

**Sen seurauksena käynnistyvät tapahtumat,
jotka johtavat ikivanhojen
salaisuuksien poluille.**

Mittaamattoman arvokkaat aarteet odottavat.

**Mutta mitä ne aarteet ovat - ja kenelle
ne on tarkoitettu?**

**Mikä on Xibalbaan uskovien manalan
miesten kohtalo?**

**Miten suomalainen nuorukainen,
amerikkalainen psykiatri ja**

Maya-shamaani liittyvät tarinaan?

**Kihelmöivän jännittävä tapahtumasarja
käynnistyy Guatemalassa,**

Atitlanjärven ainutlaatuisen jylhissä maisemissa.

